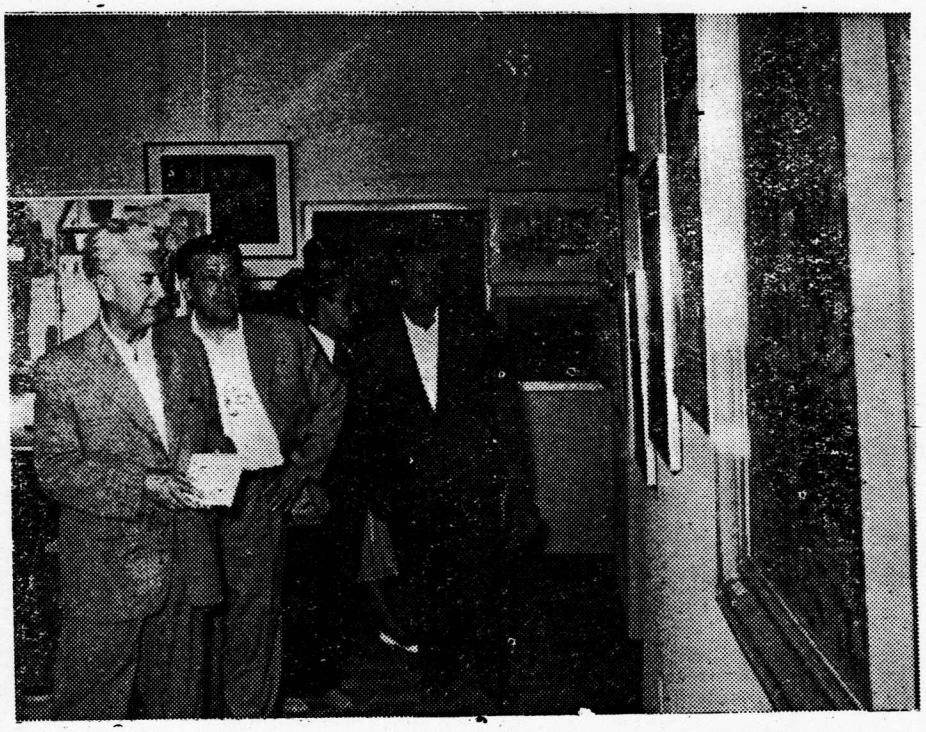
„PLAVI SALON“

Izložba marina u okviru Ribarske izložbe i festivala

U nedjelju, 4. kolovoza, u sastavu Ribarske izložbe i festivala otvorena je izložba slika na temu mora pod nazivom »Plavi salon«. Kao uvod u suvremenu marinu tu najprije susrećemo starije naše mariniste: Crnčića, Medovića, Plančića, Joba, Vidovića i Dobrovića, a zatim slijedi 18 suvremenih slikara sa 36 ulja, tri litografije i jednom kredom. Tu su

Prvi posjetioci izložbe

Foto »Jadran«

Dogan, Gliha, Haller, Petričić, Lipovac, Makanec, Ivančić, Ružička, Murtić, Šimunović, Šulentić, Masle, Pintarić, Kalina, Petlevski, Šohaj i Edo Kovačević. Već u prvi mah postavlja se pitanje: A gdje su Splićani, Kaštelančić, Parač, Knežević i drugi... Gdje su Beograđani... gdje su domaći, Kotlar i Morović? Pa i mnogi Zagrepčani, koji su pozvani, a nisu se odazvali.

Ali unatoč toga što očito nedostaju neka značajna imena, unatoč skučenih prostorija u kojima je zbijeno 47 eksponata, ova je izložba ipak interesantna i ugodna. U prvom redu susret sa starima: zamućeni, maglićasti Vidović, Dobrović sa svojom snažnom »Škarpinom«, jedan od ponajboljih majstora mora i ribljeg inkarnata Plančić, neobuzdani kolorom prebogati Job (čijih ćemo 50 platna za koji dan ugledati u našoj galeriji), stari solidni meštri Crnčić i Medović. Ovaj posljednji doduše slabo je predstavljen svojim Dubrovnikom, koji se tu našao više zbog imena autorova, nego zbog vlastite vrijednosti.

Imamo tu poznata, renomirana imena, ima posve mladih (Crnogorac Lipovac i Makedonac Petlevski) koji tek startaju i traže se u eksperimentu. Glihu znamo po daleko boljem pejzažu nego što su »Otok« i »Iz Baške«. Hallerova dva ulja bogatog namaza predstavljaju prosječan rad, dok Likarovo »Prisutnost mora I«, s golom djevojkom podignutih ruku u izmišljenom pejzažu i konfrontiranom torzu Miloske Venere, djeluje i suviše namješteno i mrtvo. Tri ulja našeg Petričića, bogata tonovima, predstavljaju studiozan rad, naročito veliko platno »Pogled na Fošu«, puno zraka i atmosfere, koje je ujedno i najvrednije. Lipovac eksperimentira, igra se geometrijom: obrnuti trapez je brod, pravokutnik sa kuglom je ribar, osti i balun mjeseca jest jednako »Ribar i mjesec«. Naivnost, koja i nije posve nesimpatična. Makanca i Šulentića u njihovim platnima odmah prepoznajemo: čvrsta kompozicija, ujednačena paleta, jasnoća smirenih poteza. Ivančićeve »Ribe« i »Ribe s limunom« u tamnim pozadinama spadaju svakako među vrednija ostvarenja ove izložbe. Rasječena riba tu je zaista nemilosrdno usmrćena riba, tu je materija srebra ljuske i mesa. Ružičkin hemingvejovski »Starac i more« sugeriran jakim kolorom više je Mefisto nego poznati Hemingvejov starac, a »Otočanka« u kričavoj žutoj bluzi svojom fizionomijom podsjeća na Gauginove (Gogenove) Tahićanke s neizbježnim cvijetom u kosi. Robusni Edo Murtić, majstor vrlo uspjelog plakata Ribarske izložbe (mreža, osti, riba na vrhu osti), interesantniji je u svom poluapstraktnom »Ribolovu« nego u »Crvenom sidru i ribarenju«. Na ovoj drugoj slici kao da se i sam malo zapleo u onoj mreži. Stare barke Frana Šimunovića dobile su nagradu. Motivi jednostavni, slični, jednako riješeni, više grafički nego slikarski. Ima u toj jednostavnosti sugestivne tragike starog dotrajalog broda. Masleove ribe koloristički su vrlo bogate i uspjele, dok su Kalinin »Grad na Jadranu« i »Crvena riba« riješeni flot, jakim nemarnim potezima da se boja sve cijedi, pa odaju izvjesnu površnost. Šohajeva »Obala Maršala Tita u Zadru« po svojoj vrijednosti daleko zaostaje za druga dva izložena eksponata. Tri Pintarićeve lepršave litografije prozirnih astralnih figura u svojoj tehnici su dopadljive, a »Rovinj« i »Luka« Ede Kovačevića nisu iznad njegova prosjeka.

Sve u svemu izložba vrijedna pažnje, koja će među Zadranima naći svoje mnogobrojne posjetioce.

Ideju da se u okviru stalne Ribarske izložbe u Zadru svake godine priređuje i ovakva izložba marina treba samo pozdraviti. Dogodine, nadamo se, bit će zastupljeno više autora, a svakako bi bilo potrebno da dobije i internacionalni karakter, kao što je to slučaj sa izložbom umjetničke fotografije »Čovjek i more«. Nazivu »Plavi salon« po mom mišljenju trebalo bi svaki put dodati još i godinu, na primjer »Plavi salon 1957« odnosno »Plavi salon 1958« i t. d.

Sl. Mik.